

Phẩm 2: THIÊN QUYỀN (phương tiện quyền xảo)

Bấy giờ, trong thành lớn Duy-da-ly có vị trưởng giả tên là Duy-ma-cật (*Hán dịch là Vô Cấu Xung*), ở nơi chư Phật đời trước đã từng lập hạnh tu gốc thiện, được pháp nhãn, được biện tài, thần thông tự tại, được sự không sợ, hàng phục ma oán, thâm nhập vi diệu, phát sinh Trí tuệ ba-la-mật, hành phương tiện thiện xảo, vào khắp các đường, khiến đạt được ước nguyện căn cơ của chúng sinh, gọi là thọ sinh đầy đủ, lập nên đạo lớn, việc làm tốt đẹp, đối với hạnh thiện của Phật - Thánh đều đã tạo lập, tâm Bồ-đề như biển đều đã nhập vào, được chư Phật tán dương. Đệ tử, Phạm thiên, Đế Thích, vua chúa thế gian đều kính trọng, vì muốn hóa độ mọi người nên trưởng giả đã sử dụng phương tiện khéo léo, cư trú trong thành Duy-da-ly, có cửa cải vô lượng, cứu giúp người nghèo, thu phục những người hành theo giới ác bằng phương tiện thiện xảo, thu phục những người giận dữ bằng nhẫn nhục thuần hòa, thu phục những người biếng nhác bằng hình thức bạch y tinh tấn, dùng thiền định chánh thọ để thu phục những kẻ tâm ý mê lầm, thu phục những người trí tà bằng trí tuệ quyết định.

Tuy làm hàng tại gia mà lại kính giữ hạnh thiện của Sa-môn, lấy việc cư ngụ tại gia làm hạnh mà không vướng mắc, thị hiện có vợ con mà thường tu phạm hạnh.

Tuy có gia đình mà thường như ở chỗ vắng vẻ, hiện tướng ăn mặc, trang sức đẹp đẽ để trang nghiêm thân mà bên trong luôn như thiền định.

Nếu ở chỗ cờ bạc vui chơi là chỉ để hóa độ muôn người.

Tiếp nhận dị đạo là để chỉ dạy Phật đạo.

Nói rành sách vở thế gian mà không lìa Thánh điển, dùng pháp lạc làm niềm vui.

Ai thấy cũng kính trọng, nhưng làm người cao nhất trong việc cúng dường.

Đối với những bậc kỳ cựu luôn vui vẻ.

Mọi sự mưu sinh ở đời đều hài hòa dung hợp. Tuy đạt được lợi lộc thế tục mà không lấy đó làm mừng.

Đến các ngã tư là để phổ biến, giữ gìn pháp Phật. Vào chỗ các chúng diển thuyết để hướng dẫn, hoặc nơi cung vua thì đích thân đến xem, không ưa pháp của đạo nhỏ.

Đối với những người hiếu học, đích thân đến khuyến khích, chỉ dạy, mở mang cho tuổi trẻ.

Vào các chốn kỹ viện là để trừ tội ác dâm dục cho chúng. Vào các quán rượu là để làm cho người lập chí.

Vào trong hàng trưởng giả thì làm bậc trưởng giả chân chánh để cắt đứt mọi tham chấp cho họ.

Vào trong hàng quân tử thì làm quân tử chân chánh để dạy sự nhẫn nhục cho họ.

Vào trong hàng Phạm chí thì làm Phạm chí chân chánh để dẫn dắt họ theo hạnh cao xa.

Vào trong hàng quần thần thì làm quần thần trung hậu để giảng dạy chánh pháp cho họ.

Vào trong hàng vương tử thì làm vương tử chân chánh để dạy sự trung hiếu, khoan hòa, nhân từ, giáo hóa để trừ bỏ những phong tục xấu.

Vào trong hàng người cao quý thì dùng nhã nhạc để dạy cho cung nữ đoan chánh.

Vào hàng thứ dân chú trọng thương yêu họ, làm cho họ hưng khởi phước lực.

Vào trong hàng Đế Thích thì làm Đế Thích chân chánh, làm người tự tại mà thị hiện vô thường.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vào trong Phạm thiên thì làm Phạm thiên chân chánh, luôn hiện trí tuệ thù thắng của Phạm thiên.

Vào trong hàng Tứ Thiên vương thì làm Tứ Thiên vương chân chánh để khiến họ hộ trì tất cả thiên hạ.

Trưởng giả Duy-ma-cật dùng phương tiện thiện quyền chẳng thể tính kể như thế, vào khắp mọi nơi chốn.

Trưởng giả lại còn theo phương tiện, thị hiện thân thể bị bệnh. Vì trưởng giả bị bệnh nên các quốc vương, đại thần, trưởng giả, cư sĩ, quần thần, thái tử và các chúng khác, vô số ngàn người đến thăm bệnh. Ai đến thăm bệnh, Trưởng giả Duy-ma-cật cũng vì họ mà thuyết pháp:

– Thân bốn đại này là pháp tử vong.

Các Nhân giả! Thân này là vô thường, là không khỏe mạnh, là không sức lực, là không vững chắc, là khổ, là già, là bệnh, là nhiều đau đớn, sợ hãi.

Các Nhân giả! Cái thân như vậy, người sáng suốt đừng tin cậy.

Thân này như bọt nước trôi nổi.

Thân này như bong bóng, không thể tồn tại lâu dài.

Thân này như ngọn nến, khát ái nhọc nhằn.

Thân này như cây chuối, ruột không bền chắc.

Thân này như huyễn, chuyển thọ báo ứng.

Thân này như chiêm bao hiện ra sợ hãi.

Thân này như hình ảnh hiện ra từ sự chiếu sáng.

Thân này như tiếng vang, nhân duyên tan thì mất.

Thân này như mây nổi, không đứng yên.

Thân này như ánh chớp, là pháp phân tán.

Thân này không có chủ thể, nên như đất.

Thân này chẳng phải là thân, nên như lửa.

Thân này chẳng phải là thọ mạng vì như gió.

Thân này chẳng phải là người vì như nước.

Thân này không có thật, vì bốn đại làm nhà.

Thân này trống rỗng, không ngã, không tánh, không mạng, không người.

Thân này không có ngã vì ngã là chuyển, lia.

Thân này như bó củi, nhờ các dây gân ràng rịt mà đứng vững.

Thân này không chân thật, chỉ do gió khéo hợp lại.

Thân này là vô dụng, bất tịnh, thối hư.

Thân này là hư dối, che phủ bao thứ mau hư mục, là pháp hoại diệt.

Thân này là tai họa, đủ cả một trăm lẻ một thứ bệnh.

Sự già nua của thân này là oán tặc vì già lo khổ.

Thân này là đường cùng vì chắc chắn sẽ chết.

Này các Nhân giả! Thân này đáng chán, nên phát hạnh thanh tịnh không dâm dục. Chúng ta nên học như Pháp thân Phật, là Pháp thân sinh từ phước đức. Pháp thân Phật là Pháp thân sinh từ trí tuệ, sinh từ giới, định, tuệ, giải thoát, giải thoát tri kiến; sinh từ Từ, Bi, Hỷ, Xả; sinh từ bố thí, điều ý, tự tổn; sinh từ nhẫn nhục, nhân ái, nhu hòa; sinh từ nỗ lực tinh tấn, công đức; sinh từ thiền giải, định ý, chánh thọ; sinh từ Trí độ vô cực (Bát-nhã ba-la-mật) nghe đức; sinh từ trí phương tiện xảo, từ hết thấy Trí tuệ ba-la-mật; sinh từ ba mươi bảy phẩm Trợ đạo; sinh từ thần thông; sinh từ Chỉ và Quán; sinh từ mười

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lực; sinh từ bốn Vô sở úy; sinh từ mười tám pháp Bất cộng của Phật; sinh từ việc đoạn trừ tất cả các điều ác; sinh từ việc tập hợp tất cả các điều thiện; sinh từ sự thật; sinh từ sự thành thật, từ không thể kể xiết hạnh thanh tịnh như vậy mà thành tựu thân Như Lai.

Như vậy, này các Nhân giả! Muốn khỏi tất cả bệnh thì phải tự cố gắng, phải phát hạnh Đại thừa.

Cứ như thế, Trưởng giả Duy-ma-cật đã giảng nói pháp thích hợp cho những người đến thăm bệnh ông, làm cho vô số ngàn người cùng phát tâm Bồ-đề vô thượng.

M